

— Αναμφιβόλως, ἀλλὰ...

— Εὐρίσχετε ὅτι ἐν ἑκατομύριον εἶνε πολὺ ὀλίγον; ἀς θέσωμεν δύο. Δίδω καὶ δεύτερον ὡς προῖκα; εἰς τὸν σύζυγον τῆς Ἐδιθ.

Ὁ Βάν-Ὀββεν δὲν εἶχεν εἰσέτι εἶπει καθ' ὄλοκληροῖαν τὸ ναί.

Ἡ Ἐδιθ, ἡ ἴποια ἤκουεν ἀναμφιβόλως, ἤλθεν αἴφνης καὶ ἐρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Καὶ... ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ἀνέστησα ὡς ἐκ θαύματος τὴν κυρίαν δὲ Κ***, κατὰ τὸν ἴδιον δὲ τρόπον φρονῶ ὅτι δύναται τις νὰ θεραπεύσῃ τὰς πλουσίας κυρίας, καὶ ἰδίως τὰς νέας χήρας... τὰς πασχούσας ἀπὸ τὴν παρισινήν νόσον, ἡ ὁποία λέγεται ἀρία.

Δηλαδή

Διὰ τῆς ἐργασίας, τῆς ἀγαθοεργίας, τῆς ἀγάπης! Αὕτη εἶνε ὅλη ἡ μαγεία τοῦ ἱατροῦ Μύλλερ.

Ἐσῆμαίνε μεσονύκτιον καὶ ἐγέρθημεν διὰ τὴν ἀναχωρήσωμεν, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐξέλθωμεν τῆς αἰθούσης, ἡ ἰσχοδόσπινα ἔτρεξε πρὸς τὸν γέροντα ἱατρόν, τὸν ἠσπάσθη ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν παρειῶν καὶ τῷ εἶπεν ἐνώπιον πάντων ἡμῶν:

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμβουλήν, ἱατρεί. Ἐλθετε αὐριον τὸ πρῶν νὰ με παραλάβετε καὶ νὰ κάμωμεν τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν εἰς τοὺς πτωχοὺς μας!

Ch. Deslys.

Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

Διέλθετε κυριακὴν τινα ἢ ἄλλην ἑορτήν, τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας; εἴτε ἥλιος ἑαρινὸς καταυγάζει τὰς ὁδοὺς καὶ τὴν πρασινίζουσαν ἐξοχήν, εἴτε χιονοστερεῖς διαφαίνονται αἱ κορυφαὶ τῆς Πάρνηθος καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, τὰ περὶ αὐτὴν καφενεῖα εἶνε πλήρη πλήρη νέων, φοιτητῶν ὡς ἐπὶ τὸ παλὺ· τινὲς μὲν περὶ τὰς τραπέζας παίζουσι τὰ β.λ. ἢ δόμιρον, ἄλλοι νοχελῶς ἀνακειλιμένοι ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, ῥοφῶσιν ἐν μακαριότητι τὸν γαρριλῆν τῶν ἀναγκώσκουσι τὴν τυχοῦσαν ἐφημερίδα ἢ ἀδολεσχῶσι περὶ κενὰ καὶ ταπεινά, ἐν πνιγηρῇ καὶ θολῇ ἀτμοσφαιρᾷ καπνοῦ καὶ κεκλεισμένου ἀέρος.

Αὕτη εἶνε ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ γενεά. Ὡσεὶ γῆρας κατέλαβεν αὐτὴν αἴφνης ἀναπαύει ἐκεῖ μέσα τὰ κεκμηκότα γόνατά της. Ἄνευ ἰδανικοῦ, ἀνευ πόθων, ἀδυνατούσα νὰ αισθανθῇ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ἀναπεπταμένων ἐκτάσεων, τῆς ἐλευθέρως καὶ εὐρείως φύσεως, ὑπὸ ἠθικῆς μυωπίας προσβληθεῖσα, δὲν ἐκτείνει τὸ βλέμμα της πέραν τοῦ στενοῦ ὀρίζοντος τοῦ καφενεῖου. Ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἔξω, ἐπὶ τῶν στεγῶν, ἐπὶ τῶν δένδρων, οἱ σπουργίται παίζουσι, αἱ χελιδόνες κελαδοῦ-

σαι κτιζοῦσι τὴν φωλεάν των πρὸς ἐπιστέγασιν τοῦ ἔρωτός των. Ὅλα, πτηνὰ καὶ χρυσαλίδες ζῶσι, δρῶσι· περὰ καὶ πετερύγια κινούνται ὑπὸ τὸ φῶς τὸ ἠλιακόν· μόνον οἱ νεαροὶ Ἕλληνες μένουσι κατάκλειστοι ὡς χαροῦμῖσοι. Διασκεδάζουσι.

Ὡ! νοσεῖ, νοσεῖ βεβαίως ἡ ἑλληνικὴ νεότης. Ποῦ εἶνε τὸ σφρίγος τοῦ ζήντος αἵματος, ἡ ὑπερεκχειλίζουσα ζωὴ, ἡ ἐκρηγνυμένη εἰς ἐνθουσιασμόν, εἰς κίνησιν τοῦ σώματος;

Ἡ ἀκίνησία αὕτη, εἶνε παθολογικὴ κατάστασις· ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ τοὺς δρόμους, τοὺς μακροὺς διὰ τῶν ἀγρῶν περιπάτους, τὰς ἐκδρομὰς καὶ τὰς ἀναρριχήσεις καὶ ὄχι διὰ τὰ καφενεῖα. Ὁ μέγας Φρειδερίκος εἰπέ ποτε «ὅταν ἐξετάζω τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματός μας καταλήγω εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ φύσις ἐπλάσεν ἡμᾶς μᾶλλον διὰ νὰ γεινώμεν ταχυδρομοὶ περὰ διὰ νὰ γεινώμεν σοφοί.» Πόσον διαυγές, κρυσταλλῶδες εἶνε τὸ ὕδωρ τοῦ ρυακίου βέον ἐπὶ τοῦ χαλικοστρώτου βέθρου του! ἀλλ' ὅταν ἀκίνητῃ, λιμνάζει, εἶνε δυσῶδες, εἰδεχθῆς, μετὴν πρασίην ἐκείνην τσίπαρ του. Ὁμοίως ὅταν τὸ σῶμα λιμνάζῃ ἐν τοῖς καφενεῖοις, ὁ στόμαχος καταστρέφεται, οἱ μῦς καθίστανται ἀτροφικοὶ, ἡ ζωικὴ θερμότης ἐλαττοῦται· καὶ τὰ μεμαραμμένα σαρκία καταβιβρώσκονται ὑπὸ τῆς λιθιάσεως, τῶν ρευματισμῶν, τῆς χλωρώσεως, τῆς πνευμονικῆς φθίσεως.

Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶνε μηχανή· πᾶσα δὲ μηχανὴ σκωριζ οὐχὶ ὅταν κινῆται ἀλλ' ὅταν ἀκίνητῃ,

**

Τὸ πασιδῆλον τοῦτο μόνον ἡμεῖς δὲν κατανοήσαμεν· ἡ ῥωμαλεωτέρα καὶ μεγαλεπηθόλωτέρα φυλὴ, ἡ τῶν Ἀγγλοσαξόνων, δίδει εἰς τὸ σῶμα τὴν σημασίαν, ἧς εἶνε ἄξιον.

Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ αἱ ἀσκήσεις τοῦ σώματος εἶνε γενικαί, πάνδημοι. Οἱ νέοι παίζουσι κρίκετ, κωπηλατοῦσι, κολυμβῶσι, πυγμαχοῦσιν, ὀπλασκοῦσιν, ἀπὸ τινος δὲ κατατάσσονται καὶ ἐβελονταὶ ἐν τῷ Ἀγγλικῷ στρατῷ· ὡς οἱ γεωργοὶ καλλιεργοῦσι τὸν σῖτον, οὔτοι καλλιεργοῦσι τὴν ῥώμην ἐν τοῖς σώμασί των, διὰ τῶν ἄθλων, τῶν κακουχιῶν· ἀν' ἡ ζωὴ μετρητὰ μὲ τὰς συγκινήσεις, μὲ τὸν βίαιον κυματισμόν τοῦ αἵματος ἐν ταῖς φλεβί, μὲ τὴν κατανώσιν τῆς ζωικῆς θερμότητος, ὅσον ζῶσιν ἐν μιᾷ λευθοδρομῇ οἱ σπουδασταὶ τῆς Ὄξωνίας μόλις ζῶσιν εἰς εἴκοσιν ἔτη οἱ Ἕλληνες φοιτηταί.

Οἱ δὲ Γερμανοὶ, οἱ μεγάλοι Γερμανοὶ, τὸ ῥωμαλέον σῶμα, ὅπερ παρεσκεύασαν αἱ ἀσκήσεις τοῦ σχολείου καὶ τοῦ γυμνασίου, ἐντείνουσι, σκληραγωγοῦσι διὰ μακρῶν ἐκδρομῶν. Συνηνωμένοι εἰς σωματεῖα, εἰς ὁμίλους, ζηλευτὸν ἐνόητος παράδειγμα ἀνὰ τὴν ὑφήλιον, διατρέχουσι πεζο-

ποροῦντες τὰ βουνὰ καὶ τὰς κοιλάδας τῆς Γερμανίας. Γνωρίζουν τὴν χώραν των καὶ εἰξεύρουσιν ποῖον εἶνε τὸ χῶμα, διὰ τὸ ὅποιον γενναίως αὖριον θὰ χύσῃσι τὸ αἷμα των ἔρχονται εἰς στενὴν συνάφειαν πρὸς τὴν φύσιν κάμνουσιν συλλογὰς, διαμορφοῦνται καλλισθητικῶς ἀποτυποῦντες θαυμασίας τοποθεσίας ἐν τῇ μνήμῃ των, ἀναροπίζουσι τὰς ἔθνικὰς των ἀναμνήσεις διὰ τῆς ἐπισκέψεως πεδίου τινὸς νίκης των, ἢ τῆς πτωχικῆς κατοικίας μεγαλοφυεῶς ποιητοῦ των· καταλύουσιν ἀπόψε εἰς ἓν χωρίον, ἐγείρονται αὖριον ἀπὸ πρωΐας καὶ ἐξακολουθοῦσι φαιδροί, τὴν εὐθυμίαν δὲ ταύτην θὰ ἔχῃσι καὶ βαδίζοντες μὲ τὸν σάκκον ἐπ' ὤμων καὶ τὸ ὄπλον εἰς τὴν χεῖρα. Οἱ Γερμανοὶ κρατῦνουν τὸ σῶμα των νομίζουσι ὅτι ὑπέχουσι εὐθυμίαν διὰ τὴν ἀκμαίαν διατήρησίν του. Καὶ πῶς ὄχι; ἐν τοῖς σώμασι των ζῆ καὶ πάλαι ἡ Γερμανία, ἡ alma mater, καὶ θὰ τὴν ἀφήσῃσι νὰ ἐκνευρισθῇ, ἀδρανῆς, νὰ σαπῇ; δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες ἔχουσι τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῆς γλώσσης των μόνον, καὶ δι' αὐτὸ φαίνεται, ἀσκοῦσιν αὐτὴν τόσον πολὺ.

Ἄλλ' εἶνε ἀνάγκη νὰ προσφύγωμεν εἰς ξένας χώρας, νὰ διέλθωμεν βουνὰ καὶ θαλάσσας διὰ νὰ ἴδωμεν τί πράττουσι οἱ λαοὶ οἱ ἔχοντες ἰδανικὸν καὶ φιλοτιμίαν μέγα τι νὰ διαπραχῶσι;

Μήπως οἱ πρῶτοι δόντες τὸ παράδειγμα τῆς ἐναρμονίου ἀνατροφῆς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων δὲν εἶνε οἱ Ἕλληνες, ὧν καυχώμεθα ὅτι ἐσμὲν ἀπόγονοι; Ὁ Σόλων ἐνομοθέτησεν ὅτι τὸ παιδίον πρέπει νὰ μάθῃ: νὰ κολυμβᾷ καὶ νὰ ἀγαρινώσκη. Οἱ Σπαρτιάται παρεσκευάζοντο ἐκ παιδῶν ἀθληταὶ καὶ μαχηταί, ζῶντα προπύργια τῆς πατρίδος. Τραχύτατά δ' ἀσκοῦμενοι καὶ σκληραγωγοῦμενοι ἔσκωπτον τοὺς Ἀθηναίους διὰ τοὺς περιπάτους, τοὺς ὀπίους ἔκλινον, θεωροῦντες αὐτοὺς παλίνου ἀσκήσεως. Καὶ πού νὰ εἴξευρον ὅτι θὰ ἔλθῃσι χρόνοι ἀδρανείας καὶ ἐκνευρίσεως, καθ' οὓς νεαροί, ἐν ἀκμῇ Ἕλληνες, θὰ φυτοζῶωσιν ὡς μύκητες ἐν τοῖς καρνεῖοις οὔτε ἐκδρομάς ἐπιχειροῦντες, οὔτε περιπάτους;

Καὶ ἐπὶ ποίῳ ἐδάφους μένουσιν ἀκίνητοι οἱ σκεπτικοί, οἱ ἀπογοητευμένοι οὔτοι; ἐπὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἐδάφους, ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ὅποιαν αἱ ἐλληνοτραφέστεραι διάνοιαι ὄνειροπολοῦσι νὰ ἴδωσι καὶ διανύουσι μίλια διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης καὶ τὴν ἀνάμνησιν αὐτῆς φυλάττουσιν εἴτα ὡς τὸν πολυτιμώτατον θησαυρὸν αὐτῶν ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν ἐστίν των!

Καὶ ἡμεῖς, οἱ Ἕλληνες; ὦ! Πότε εὐθυμοὶ καὶ ζωηροὶ ὅμοιοι ἐλλήνων σπουδαστῶν θὰ ἐκτρέχῃσι μέχρι τοῦ Μαραθῶνος, τῶν Πλαταιῶν, μακρότερον ἔτι; Ἄν ἦσαν ἐδῶ οἱ Γερμανοὶ φοιτηταί, κατὰ τὰς διακοπὰς των, θ' ἄφιναν γωνίαν

κοιλιάδος, κορυφὴν βουνοῦ τῆς Σπεραῆς καὶ τῆς Πελοποννήσου ἄβατον;

Ἄνάγκη νὰ ἐπιρροῦσθωμεν τὸ σῶμα ἡμῶν, νὰ καταστῶμεν ῥωμαῖοι: οὐχὶ ὅπως γείνωμεν ἀθληταί, ἀλλὰ ὅπως γείνωμεν ἄξιοι Ἕλληνες. «Ὁ ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Πλάτων, εἶνε ψυχὴ, μεταχειριζομένη τὸ σῶμα, ὡς ὁ ἐργάτης τὸ ἐργαλεῖόν του.» Εἰς τὸν ἐργάτην ταῦτον, τὸν ἐν ἡμῖν, ὀφείλομεν νὰ παράσχωμεν ἐργαλεῖον ἰσχυρὸν, ἐπιτήδειον, οὐχὶ τετριμμένον, καὶ τεθραυσμένον. Ἰσχυρὸς χαρακτήρ ἀδύνατον νὰ ἐνοικίσῃ ἐν ἐκνευρισμένῳ σαρκίῳ. Τὸ πολύτιμον μύρον δὲν παραμένει ἐν διερωγῶτι δοχείῳ. Τὴν γενναίαν ψυχὴν μόνον γενναῖον σῶμα δύναται νὰ βαστάσῃ. Τοιαῦτα σώματα μετὰ τοιούτων ψυχῶν συνέτριψαν τὸ πάλαι τὰ στήθη τῆς Ἀσίας· εἴτα δ' ἐπελθούσης τῆς παρακμῆς ἀμφοτέρω ἐκάμπτοντο ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ὄπλων. Οἱ ὑπερήφανοι Ῥωμαῖοι κατήνησαν τόσον ἄψυχοι, ἀνανδροὶ ἐπὶ Γρατιανοῦ, ὥστε ἐλάμβανον τὴν ἄδειαν νὰ χωρῶσιν εἰς τὴν μάχην ἄνευ θώρακος καὶ περικεφαλαίας, — δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς σηκώσῃσι πλέον τὰ ἐκθηλυθέντα σώματά των! — ὅπως φεύγωσιν εὐκολώτερον πρὸ τοῦ ἐχθροῦ!..

Ἄνάπηρα παρασκευάζοντες σώματα ἀναπήρους συγκατεργάζεσθε καὶ τὰς ψυχὰς σας. Ἐγέρθητι, ὦ γενεὰ τῶν ζαχαροπλαστείων, ἀπόσεισον τὴν ἄρκην σου, ἅς γαλαθάνισῃ σφρίγους ἀκμῆς τὸ αἰμωδιῶν σῶμά σου. Ἄρον σου τὸν κράδβατον καὶ περιπάτει, ὦ παραλυτικὴ νεότης. Ἀνάδα λόφους, ἀναρριχθήθητι βράχους καὶ ἡ καρδιά σου ἅς κτυπήσῃ γοργότερον ἐντὸς τοῦ στήθους σου διαστελλομένου γηθοσύνως εἰς τὸν ζωογόνον ἄερα τῶν ἐσοχῶν καὶ τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου. Ἐπισκέφθητι μετ' εὐλαθείας τὰς θέσεις, ἐν αἷς ἔθαυματουργήσαν οἱ πρόγονοί σου, καὶ χθές ἔτι οἱ πατέρες σου. Ἄνοιξον τὸ οὖς σου πρὸς τὴν φωνὴν του παρελθόντος ἅς ἀναπετάσῃ ἡ ψυχὴ σου πλατείας τὰς πτέρυγὰς της εἰς τοὺς εὐρεῖς ἐνώπιόν σου ὀρίζοντας. Γνώρισον τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃς. Λησμόνησον διὰ παντὸς τί καλεῖται ἐκλυσίς τῆς ψυχῆς, ἀπογοήτευσίς, ἐξάντλησις τῆς θελήσεως. Συλλογίσου ὅτι τὴν ὥραν ταύτην κινδυνεύουσιν τὰ ὕψιστα συμφέροντα τῆς Πατρίδος σου. Συλλογίσου ὅτι ὅταν σὲ κράξῃ, πρέπει νὰ δρομήσῃς ἕτοιμος σῶμα καὶ ψυχὴν. Μήπως νομίζεις ὅτι τὸ σῶμα αὐτὸ εἶνε μόνον ἰδικόν σου, καὶ δικαιοῦσαι νὰ τὸ μεταχειρισθῆς ὅπως θέλεις; Τὸ σῶμα αὐτὸ ἀνήκει καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς πενήντα, ἑκατὸν, διακοσίας χιλιάδας τοιαῦτα σώματα στηρίζει ἡ Ἑλλάς τὴν τιμὴν της, τὸ μέλλον της, τὴν ὑπαρξίν της. Καὶ ὁ μὴ ἐπιρρωνῶν τὸ σῶμά του, καὶ τὴν ψυχὴν του

συνεπιρρώνων, ἀλλ' ἐγκαταλείπων αὐτὸ εὐρωπιῶν, σκωριόβρωτον, εἶνε ἐσωτερικὸς ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος, παρασκευάζων τὸν ὄλεθρόν της.

A. Π. Κ.

H ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἰταλοῦ Paolo Mantegazza.]

Συνέχεια ἴδε σελίδα 96.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἱστορία, μυθολογία καὶ ποίησις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ γενείου. — Ἀρὰ τοῦ Ἰερμείου. — Ὑγιεινὴ τῶν τριχῶν. — Ἡ πρώτη λευκὴ θριξ καὶ ἡ ἱστορία αὐτῆς. — Ἰουλιὰ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀυγούστου. — Ἡ φαλακρότης, φάρμακα καὶ παρηγορίαι. — Ὑπομονὴ ἢ φενάκη. — Τὸ γένειον καὶ οἱ δυνύχες. — Οἰκιακὰ ἐργαλεῖα.

*Turpe pecus mutilum, turpis sine gramine campus,
Et sine fronde frutex et sine crine caput.*

Ἄχαρι τὸ ἠρωτηριασμένον πρόβατον, ἄχαρι ὁ ἄνευ σταχυῶν ἀγρός καὶ ὁ ἄνευ φυλλώματος καρπὸς καὶ ἡ κατὰ τὴν ἀνευ τριχῶν.

Nasone

La prolongation de la santé et de la vie, source première des jouissances et du bonheur, étant l'objet des vœux les plus ardens des hommes. ... la chercher est une des choses qui tendent le mieux à ce but.

Ἡ παράτασις τῆς υγείας καὶ τῆς ζωῆς, ἐξ ἧς πηγάζουσιν αἱ ἀπολαύσεις καὶ ἡ εὐδαιμονία, εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῶν διακασιωτέρων πόθων τῶν ἀνθρώπων... διὸ τὸ ἐπιζητεῖν αὐτὴν εἶνε ἐν τῶν συντελεστικωτάτων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μέσων.

Précyc

Tutti siam pur sempre, a ben prendere, bambini perpetui.

Ὅλοι, ἐὰν ἐξετάσωμεν καλῶς, εἴμεθα αἰώνιοι παῖδες.

Alfieri.

We are fearfully and wonderfully made.

Εἴμεθα τρομακτικῶς καὶ υπερβολικῶς παράφρονες.

Henderson.

Γυνὴ ἄνευ κόμης, ἀνὴρ ἄνευ γενείου, εἶνε δύο ὄντα δυστυχίστατα ἐν μέσῳ τσοῦτων ἀτυχῶν θρηνοῦντων ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πληνήτου.

Γυνὴ τις δύναται νὰ ἦνε πλουσία, νέα καὶ ὠραία δύναται νὰ ἔχη τὸν σχηματισμὸν τοῦ σώματος τῆς Ἀφροδίτης καὶ νὰ ἦνε κάτοχος τῶν θησαυρῶν τῆς Κλεοπάτρας, δύναται νὰ ἔχη ἐλεφαντίνους ὀδόντας, καὶ τὴν εὐφυίαν τῆς Σαπφούς, καὶ τὸν πλοῦτον τὸν πρωτεύοντα παντὸς ἄλλου πλοῦτου, τὸν ἀποκαλούμενον εἴκοσι ἔτη. Καὶ ὅμως ἐὰν μεθ' ὅλα ταῦτα δὲν ἔχη ἢ ὀλίγας τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καταλογίζεται ἐν τοῖς ἀθλιεστάτοις πλάσμασι τῆς οἰκουμένης. Εἶνε αὕτη ἐν εἶδος ἀμφίβιον καταφρονητέον, εἶνε δυστυχὴς ἀναγκαζομένη νὰ κρύπτη καθ' ἐκάστην ὥραν πληγὴν ἐπισχυντον, συνεχῶς τρέμουσα τὴν ἀποκλίψιν αὐτῆς. Μὲ ἡμισυ μέτρον τριχῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θὰ ἦτο Ἀφροδίτη ἄνευ αὐτῶν εἶνε πλάσμα κινουὺν τὸν οἶκτον. Μὲ τὰς τρίχας θὰ ἦτο θεὰ ἄνευ τριχῶν δὲν εἶνε οὔτε κἀν γυνή.

Καὶ ὁ ἀνὴρ ὅστις μάτην ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἀσκεῖ τὴν ὄρασιν ἐν τῷ κατόπτρῳ διὰ ν' ἀνακαλύψῃ ἐὰν τὸ χεῖλος ἐπιχνοάζῃ, καὶ περιφέρει τοὺς ὄνυχας ἐπὶ τῶν παρειῶν του, ὅπως ἐξαγάγῃ τὴν σκιάν τριχῶς ἣν δὲν ἀνευρίσκει, δὲν εἶνε καὶ οὗτος ὁ δυστυχίστατος τῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἔχει καὶ οὗτος διὰ μᾶς ἐν ἑαυτῷ τὴν μεγίστην ἀπελπισίαν, τὸν ὑψιστον βαθμὸν τῆς ἀτυχίας καὶ τοῦ γελοίου, τὴν αἰσχύνην ἀνευ τοῦ ἐγγλήματος; Δὲν εἶνε οὗτος τὸ θῦμα τοῦ ὑποκόφου ἐμπαικτικοῦ γέλωτος καὶ τῶν μακρῶν καὶ ἀσπλάγγων βλεμμάτων τοῦ μακροκόμου φύλου; Ὡ, διατὶ δὲν δύναται ὁ ἀτυχὴς οὗτος νὰ ἐκδικηθῇ καθ' ὅλης τῆς ὑπερβολῆς τῆς περιφρονητικῆς εὐσπλαγχνίας ἣτις τὸν φονεῖ, περικόπτων τινὰ ὑφεκάτομετρα ἀπὸ τῶν τριχῶν τῆς Εὐας, ὅπως στολίσῃ τὸν γυμνὸν πηγούνιον αὐτοῦ; Μὲ ἐν ὑφεκάτομετρον μόνον τριχῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου θὰ ἦτον ἴσως ἀνὴρ εὐτυχὴς, ἀλλ' ἄνευ τῶν τριχῶν τούτων εἶνε ἀνὴρ ἀτυχὴς, ἄθλιος, ἴσως δὲν εἶνε οὔτε ἀνὴρ! Δὲν δύναται δὲ κἀν νὰ καταφυγῇ εἰς τὰ *chignons* καὶ εἰς τὴν φενάκην, καὶ ἡ φύσις ἐμπαίζουσα αὐτὸν γελᾷ διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ πλοῦτου, τῆς μεγαλοφυίας καὶ τῆς ἰσχύος, ἀδυνατούντων νὰ φυτεύσωσιν ὀλίγην τριχοειδῆ χλόην ἐπὶ τῆς κατηραμένης ἐκείνης ἐπιφανείας τῆς ἀλυπτήτως στιλπνῆς καὶ μαλακῆς.

Ἀληθῶς πενιχρόν τι πρᾶγμα εἴμεθα, ἀφοῦ ἡ ἔλλειψις ἀρκούσης κόμης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γυναικός, ἀρκεῖ ὅπως στερήσῃ αὐτὴν τοῦ ἔρωτος, ἀφοῦ ἡ ἔλλειψις ὀλίγων ὑφεκατομέτρων τριχῶν ἀπὸ τοῦ πηγουνίου ἀνδρός, ἀρκεῖ ὅπως ἐπιρρίψῃ δισταγμὸν ἐπὶ τοῦ ἀξιωματός του, ἐπὶ τῆς ἰσχύος του, ἐπὶ τῆς ἀνδρότητός του! Οὐδέποτε ἐδόθη μεγαλητέρα σημασία εἰς μικρότερον πρᾶγμα. Οὐδέποτε ἐπεσωρευθῆ τόσον γόητρον, τόση ἰσχὺς ὅση ἐπὶ τῆς τριχῆς, ἣτις, ἀφαιρηθεῖσα ἀπὸ τοῦ σώματος θεωρεῖται ἀκαθαρσία μακρὰν ἀπορριπτομένη. Δὲν ὑφίσταται ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει μείζων ἀντίθεσις ἀδυναμίας καὶ δυνάμεως. Οὐδέποτε συνεκεντρώθησαν ἐπὶ τόσον μικρᾶς ἐπιφανείας τόσαι προλήψεις, τόσαι παραδόξολογίαι. Οὐδέποτε ἐπὶ τόσον μικροῦ χώρου ἐγράφη τόση ἱστορία.

Ὡ τρίχες τῆς κεφαλῆς μυστηριώδεις, ὦ τρίχες τρίς θαυμάσαι! Σήμερον κοσμεῖτε τὴν κεφαλὴν νέας, ἣτις εἶνε ὁ φθόνος μᾶς ὅλης γενεᾶς γυναικῶν, ὁ στεναγμὸς ἰσοκλήρου ὀμίλου λατρευτῶν, ἡ δυστυχία χιλίων φιλημάτων ἐνδομύχων μὲν ἀλλὰ διαπύρων. Καὶ αὐτοὶν ἅμα ἀποκοπέσαι πέσετε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπως χθὲς ὠραῖαι, στίλβουσαι, ἐλαστικά, γίνεσθε κάθαρμα καὶ σκῆθαιον, τὰ ὁποῖα οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἐγγίσῃ διὰ τῆς χειρὸς. Χθὲς ἦθε τὸ πολυτιμότεον κόσμημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς καλλονῆς, σήμερον δὲ